

Si algú permet que aquests es posin a la prova infantil és el seu problema. Si els mesureu i els feu fora, el problema passa a ser vostre. Perquè veure gent de les dues colles controlant si algú de l'altra s'ha passat de llest és lleig. O no feu les proves o no les puntueu però jo preferiria que no mesuréssiu els nens.

La segona cosa que no m'agrada: he detectat que per a molts Blancs i per a molts Blaus els millors dies de la festa acaben dijous. No seré jo qui us digui que no teniu raó. Però hi ha el perill que algun dia acabeu abandonant la festa els últims quatre dies. No vull ser alarmista perquè això no passa. Blancs i Blaus, simplement, m'agradaria que no us acabés passant.

“Buenas noches, señora”

Però cantem i siguem feliços, que diria el gran Peret. La Cloe té poc més de sis mesos i escolta el rei de la rumba a la plaça de l'Església. Els seus pares, en Carlos i la Nerea, ballen amb ella als braços emocionats amb la selecció de *hits* del sensacional *Guateque* blanc. No m'estranya, a l'escenari apareixen Tino Casal, Loquillo, Tina Turner i Albano i Romina Power, entre d'altres. M'hi quedaria tota la nit, però per avui ja en tinc prou. Abans de marxar, m'acosto a la Cloe, la miro als ulls i la imagino d'aquí uns anys vivint la festa com una més d'alguna de les dues colles. Li dic adéu fent-li l'ullet mentre apareix en Bertín Osborne a l'escenari cantant el que jo li dic a la Cloe amb la mirada: “Buenas noches, señora”.

Eloi Vila.

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es penjarà a www.blancsiblaus.cat els dies 25, 30 i 31 d'agost i 1 de setembre, a partir de les 17 h

També trobareu el mateix dies en suport paper al vestíbul de l'Ajuntament, a la Plaça de la Porxada

El relat de la Festa Major

Edita: Comissió de la Festa Major
Copyright del text: Eloi Vila
Composició i distribució: Copy Portalet
Nombre d'exemplars: 3.200
Difusió gratuïta
Més informació a www.blancsiblaus.cat

EL RELAT DE LA FESTA MAJOR

PER ELOI VILA

Capítol 3: *Canta y sé feliz*

Acabo el dia blanc de matinada. Content però mort. Decideixo no mirar l'hora. Sovint, la realitat és massa dura. I demà encara és festa. Tanco els ulls i ho sento tot alhora. El caliu dels Blancs que m'heu acollit de meravella, els espetecs del ball de patum del Drac i el ressò d'una de les últimes cançons que acabo d'escoltar al *Guateque*: “Felicità”. És casualitat que el retorn als escenaris d'aquesta mítica parella, vint anys després del seu últim concert, hagi coincidit amb el meu paper de relator. Però m'agrada pensar que no, que han tornat precisament per ajudar-me a descriure el que sento: la *felicità*.

El primer *selfie* del dia

Me'l faig al Parc Torras Villà amb un *tio* que passarà a la història de la festa. Es diu Toni i és del Pla d'Urgell. De Barbens, concretament. Em confessa que ha deixat glaçats els seus amics, tots Blaus, quan a la cua d'inscripcions de la prova els ha dit: “M'inscric amb els Blancs”. El seu segon llançament és de rècord: 20 metres i 75 centímetres. Però el primer, que els jutges declaren nul, és històric. Amb una paràbola descomunal, destinada a rebentar tots els registres del concurs, en Toni penja la rajola al pi més alt del parc, aproximadament a uns set metres d'alçada. I això no havia passat mai. Tothom li demana fotos. Qui li havia de dir a aquest Blanc de Lleida que passaria a la història penjant una rajola d'un pi.

Les virtuts del cagar

Són immenses. Quan un no caga, la vida es complica. La Lotoburro, també. Observar-la a distància té la seva gràcia, sobretot perquè sorprèn molt que hi hagi gent capaç de passar-se hores esperant que tres burros immòbils acabin defecant. Espero la tifa dinant botifarra amb els Blancs i penso que cagar és tan important que, com els burros, cal agafar-se tot el temps del món.

M'haig de disculpar

Carl Maria von Weber era un compositor romàntic alemany. D'una petita festa popular, en va fer una gran òpera: "El caçador furtiu". La història és senzilla: el jove que vulgui endur-se la jove més guapa, haurà de ser el millor tirador. En Max és guardabosc i està enamorat de l'Àgata, una jove preciosa, a qui també desitja en Kilian, un pagès ric. Durant els assajos, en Kilian demostra ser millor que en Max. I en Max acaba venent l'ànima al diable Samael a canvi d'unes bales endimoniades que mai fallen. Amics de la colla dels Blancs, sé que molts de vosaltres vendríeu l'ànima al diable per poder pujar a les grues del Correigua, agafar la mànega i remullar la gent de la plaça durant mitja hora. L'instant és màgic i el puc viure gràcies als privilegis que té ser el relator. Per això us vull demanar disculpes. I és que aquesta mitja hora és tan tan bèstia que val la pena vendre's l'ànima al diable per poder-la viure.

Como el agua

"Allí lanzamos ladrillos, que son más grandes". Qui em diu això és en Paco, que per primer cop és a la ciutat els dies de festa. Ell viu a Jaén però una tieta de la seva dona va arribar a Granollers fa més de 40 anys. Està preocupat. No entén res en català i l'*speaker* no calla. Pateix per si el criden i se li passa el torn.

El relat de Festa Major

Per catorzè any, convidem un autor perquè posi sobre el paper les impressions i les sensacions que li provoca la Festa Major de Blancs i Blaus. Al web hi trobareu els relats dels anys anteriors signats per Empar Moliner, Matthew Tree, Toni Sala, Carles Capdevila i Eva Piquer, Laila Karrouch, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amigó, Vincenç Villatoro, Juanjo Sáez i Gemma Ruiz. Aquest 2014 el relat recau en el periodista, guionista i escriptor Eloi Vila.

L'Eloi Vila Escarré (Sant Esteve de Palautordera, 1972) és periodista, escriptor i guionista de programes de televisió.

Com a periodista va començar a treballar a *El 9 Nou* del Vallès Oriental, primer com a corresponsal del Baix Montseny i després com a redactor de la secció de Notícies i Cap d'Esports. També l'hem vist als programes Catalunya Avui

I ho vol resoldre trucant algú de la seva família perquè li vingui a fer de traductor. Ningú li agafa el telèfon, però al cap d'uns segons, li tornen la trucada perduda. Sona "Cómo el agua", de Camarón de la Isla. En Paco la té com a sintonia del mòbil. "Camarón es el más grande", em diu en Paco. I el temps s'atura. I recordo el dia que en Jaume Maspons em va regular el disc de "Como el agua". Va ser la seva manera de dir-me que, efectivament, en Camarón era el més gran.

Sóc un imbècil

Els Blancs em conviden a ser-ne un. Per als que no ho sapigüeu, que deveu ser pocs a Granollers, s'anomenen imbècils als que munten i desmunten les barres de la festa. N'hi ha de Blancs i de Blaus. I, avui, també el relator. Comparteixo l'honor de ser imbècil amb l'Adrià. Té 22 anys i porta una setmana muntant i desmuntant barres. No el planyo. Té l'edat per aguantar això i molt més. Però m'assabento que estudia quart curs de Física i que aquest proper dimarts té un examen d'instrumentació. La prova és clau per poder acabar la carrera i encara li queden un parell de nits fortes de feina. Però el veig amb un somriure als llavis i convençut que tot anirà bé. M'encantaria que tots els físics fossin com l'Adrià. M'encantaria que tots fossin tan imbècils.

Us diré el que no m'agrada

Només dues coses. La primera: que mesureu els nens i les nenes a les proves de competició a la carretera i en funció d'això els deixeu participar o no a la prova. No m'agrada. Ja sé que entre les colles ho deveu haver parlat i debatut mil cops. I entenc els criteris de seguretat, per exemple que els nens massa petits es puguin fer mal a l'estirada de corda. I això és el primer. I em sembla lògic. Però no m'agrada que mesureu els nens per saber si són massa grans.

(TVE- Catalunya), El Club (TV3), Alexandria (Canal 33), Arqueòlogo por un día (Canal Historia) i actualment és guionista del programa "El Convidat", de TV3, presentat per Albert Om.

Col·laborador habitual a diferents mitjans de comunicació, com TVE, Catalunya Ràdio i RAC1, també està vinculat a la UOC, adaptant continguts acadèmics a formats televisius.

Com escriptor ha escrit dues novel·les: L'Any del Senyor (2009) i Una paraula de més (2011). L'any 2012 va publicar "Cartes des del front", un llibre que recuperava diferents històries humanes de la Guerra Civil.

De ben segur que en aquesta Festa Major de Blancs i Blaus, l'Eloi trobarà un bon guió per escriure un gran relat.